

Arrest

nr. 210 364 van 28 september 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. TWAGIRAMUNGU
Gulden Vlieslaan 67/9
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 25 september 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2018.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. TWAGIRAMUNGU en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

*U verklaart een Rwandees staatsburger te zijn, afkomstig uit Nyarugenge, waar u geboren werd op X 1982. U vertrok op 5 juli 2018 uit Rwanda en reisde over land naar Kampala, waar u een vliegtuig nam naar Nairobi met uw eigen paspoort. Omdat u geen visum had reisde u vanuit Nairobi met Britse documenten verder naar België. Op 6 juli 2018 werd u de luchthaven tegengehouden omdat u niet op de foto in het voorgelegde Britse paspoort leek. U vroeg dezelfde dag een **eerste keer internationale bescherming** aan bij de Belgische instanties. Op 07 augustus 2018 nam het Commissariaat-generaal (hierna CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire*

beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd op 4 september 2018. Zonder naar uw land van oorsprong terug te keren diende u op 13 september 2018 een **tweede verzoek om internationale bescherming** in.

Uw huidige asielaanvraag baseert zich op dezelfde motieven als uw eerste asielaanvraag. U houdt vol in Rwanda ondervraagd te zijn door het CID (n.v.d.r.: in verband met uw relatie met Inosa, een politiecommissaris). U legt drie kopieën van convocaties voor, met data die overeenkomen met de momenten waarop u verklaart door het CID ondervraagd te zijn.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat uw huidige verzoek steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige verzoek hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorige verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en uw beweerde problemen met de Rwandese autoriteiten als onaannemelijk werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd, waarna u geen beroep aantekende. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt ter ondersteuning van uw relaas, zijnde drie (kopieën van) convocaties op data die overeenkomen met de data waarop u verklaarde door het CID ondervraagd te zijn, kan immers het volgende opgemerkt worden.

Documenten dienen, om enige bewijswaarde te hebben, ondersteund te worden door geloofwaardige verklaringen. De vaststelling dat uw verklaringen (tijdens uw gehoor voor het CGVS in het kader van uw eerste verzoek) over de persoon van I. en over uw ondervragingen op het CID niet aannemelijk waren, kunnen dan ook niet weerlegd worden louter door convocaties voor te leggen met overeenkomende data. Zeker aangezien ook uw verklaringen met betrekking tot de vragen die u op het CID gesteld werden, strijdig waren met elkaar. Ten overvloede kan nog opgemerkt worden dat u slechts kopieën voorlegt, en geen originele convocaties, dit terwijl kopieën uiterst vatbaar zijn voor allerlei manipulaties.

Uw verklaring dat de vertaling zowel tijdens de interviews als tijdens uw zitting bij de RvV niet goed was, is een post-factum verklaring die geen steun vindt in het dossier. Het is niet ernstig om zowel de vertaling bij DVZ, op het CGVS en bij de RvV als ondermaats af te doen, zonder dat u tijdens deze interviews ook maar één opmerking maakte over problemen die u zou ondervonden hebben. Uit het administratief dossier blijkt immers dat u de 'Vragenlijst' en de 'Verklaring DVZ' ondertekende en dat u nergens opmerkingen maakte met betrekking tot problemen met de vertaling. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS maakte u evenmin opmerkingen met betrekking tot de vertaling, meer nog, u verklaarde zowel aan het begin als aan het einde van het gehoor dat u de tolk goed kon verstaan (zie notities van het onderhoud d.d. 26/07/2018, p. 2 en p. 23).

Gelet op het voorgaande brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.“

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 25 september 2018 een schending aan van “Artikel 1A 2 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de vluchtelingen”; “Artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”; “Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de administratieve beslissingen”.

Verzoekster haalt aan dat de commissaris-generaal zijn analyse alleen baseerde “op de 3 convocaties op data die overeenkomen met de data waarop verzoekster verklaarde door het CID (Criminal Investigation Department) ondervraagd te zijn.”.

Verzoekster stelt niet te begrijpen “waarom het CGVS geen rekening heeft gehouden met het asielerzoek van haar broer M.M. ingediend in Oeganda op 18/09/2018 (stuk 2)”. Zij wijst erop dat een bewijs “aan tegenpartij op 18/09/2018 om 15:48 [werd] gefaxt door het transitcentrum Caricole (stuk 3).”.

Verzoekster voert aan dat het CGVS de verplichting heeft om rekening te houden met alle documenten die zijn gecommuniceerd voordat de beslissing genomen werd. Zij stelt dat de beslissing in tegenspraak is met “het reglement voor de behandeling van asielerzoeken”. Verzoekster voegt eraan toe dat haar broer zou vervolgd worden vanwege de feiten in verband met haar vlucht.

Verzoekster vraagt de Raad “deze beslissing te willen nietig verklaren of herzien en haar hoofdzakelijk de status van vluchteling te verlenen of bij gebreke daarvan verzoekster de subsidiaire bescherming te verlenen.”.

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster volgende stukken:

- “2. Bewijs asielaanvraag in Oeganda;
3. Bewijs fax dd. 18/09/2018 door het transitcentrum aan DVZ;
4. Emailtje van het transitcentrum”.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Het huidig beroep werd ingesteld tegen de beslissing van niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek), genomen op 19 september 2018 in toepassing van 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3.3. De Raad stelt vooreerst vast dat de verklaringen van verzoekster – verzoekster houdt vol in Rwanda te zijn ondervraagd door de CID (“*Déclaration écrite demande multiple*” van 13 september 2018, punt 1.2, punt 5.2) – een herhaling zijn van de asielmotieven zoals aangebracht bij haar vorige, eerste verzoek om internationale bescherming.

2.3.4. In het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming werd op 7 augustus 2018 door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan verzoeksters asielrelaas. Bij arrest met nummer 208 781 van 4 september 2018 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeksters beroep van 13 september 2018 tegen deze beslissing is op heden hangende bij de Raad van State.

2.3.5. Artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “*Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.*”

2.3.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat de elementen aangebracht in onderhavige, tweede volgend verzoek geen afbreuk doen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van verzoeksters eerdere verzoek om internationale bescherming dat ongeloofwaardig werd bevonden en als volgt werd geoordeeld:

“2.3. (...) Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast: “(...) **Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.** U stelt voor uw leven te vrezen nadat u door de Rwandese autoriteiten meermaals ondervraagd werd over uw relatie met een commissaris-generaal bij de Burundese politie (zie notities bij het persoonlijk onderhoud op het CGVS, p. 11-15, 23). Nadien werd u gevraagd I.(...) A.(...) M.(...), de commissaris-generaal in kwestie, te bespioneren (zie CGVS p. 11, 17). I.(...) werkte bij de geheime dienst en u werd gevraagd informatie van de computer in zijn kantoor te bekomen (zie CGVS p. 17, 19).

Uit uw dossier blijkt dat uw relaas in belangrijke mate verandert naarmate u verder vordert in de asielprocedure.

(...) Zowel voor de DVZ als voor het CGVS verklaart u problemen te vrezen omdat u recent een relatie had met I.(...). Bij de DVZ verklaart u problemen te vrezen met de Rwandese overheid, omdat ze u ervan verdenken samen te werken met de Burundese regering. Gevraagd waarom u dat denkt, stelt u het niet zeker te weten, het is een hypothese, omdat u een relatie had met een Burundese generaal. (Zie vragenlijst CGVS, afgenomen door DVZ en aan u voorgelezen en door u ondertekend op 16 juli 2018, pt. 4, 5.) U vermeldt op geen enkel moment dat u ondervraagd of beschuldigd werd door de

Rwandese autoriteiten, noch dat u gevraagd werd voor hen te spioneren. Voor het CGVS verklaarde u immers dat u meermaals ondervraagd werd op het CID, dat men u zei dat ze wisten van uw relatie en u ervan beschuldigden te willen samenwerken met de vijanden van het land (CGVS p. 12, 13). Het is bijzonder opvallend dat u dit alles onvermeld liet bij de DVZ, aangezien deze zaken toch de kern van uw asielaanvraag uitmaken en de aanleiding vormden van uw vertrek uit Rwanda. Uw verklaring voor de DVZ dat u niet met zekerheid weet verdacht te worden van samenwerken met het Burundese leger, dat het slechts een hypothese betreft, is bijzonder eigenaardig in het licht van uw verklaring voor het CGVS, waarbij u stelde dat men u hier letterlijk van beschuldigde (CGVS p. 13, 15). Hieruit blijkt dat u uw relaas (opnieuw) hebt aangepast nadat u door de DVZ geïnterviewd werd.

Verder dient opgemerkt dat u voor de DVZ, gevraagd naar de concrete functie van I.(...) verklaarde dat I.(...) een soldaat is, meer bepaald een generaal, gestationeerd in Bujumbura, Burundi (zie vragenlijst CGVS, afgenomen door DVZ en aan u voorgelezen en door u ondertekend op 16 juli 2018, pt. 5). Voor het CGVS verklaarde u echter dat I.(...) een Burundese politiemans is (CGVS p. 12). Later in het gehoor verwijst u echter weer naar hem als soldaat, om vervolgens, gevraagd of I.(...) een politiemans dan wel een soldaat is, te verklaren dat hij een politiecommissaris is (CGVS p. 16, 17). Gevraagd waarom er dan naar hem verwezen wordt als soldaat, stelt u het verschil tussen beide niet te kennen. Erop gewezen dat u eerder wel stelde te weten dat hij een politiecommissaris is, stelt u dat hij vroeger commissaris was, maar nu bij de documentatie van Burundi werkte en men hem daarom generaal noemt. (CGVS p. 17.) Later in het gehoor, gevraagd wat zijn functie was bij de documentatie van Burundi, antwoordt u 'geheime dienst' (CGVS p. 19). Uw wisselende verklaringen en ad hoc antwoorden met betrekking tot de persoon van I.(...) komen weinig overtuigend over.

Met betrekking tot uw relaas voor het CGVS kunnen verder volgende tegenstrijdigheden worden opgemerkt.

Zo stelt u enerzijds dat u tot drie keer naar het CID ging (CGVS p. 16), maar legt u anderzijds verklaringen af over vier verschillende data waarop u naar het CID ging, namelijk op 11, 14, 16 en 20 juni 2018 (CGVS p. 12, 13, 15, 18). Uw relaas over wat er gebeurde en welke verklaringen u achtereenvolgens aflegde op deze data, is bovendien incoherent. Zo stelt u aanvankelijk dat u tijdens uw tweede ondervraging op het CID, op 14 juni, geconfronteerd werd met het feit dat u een relatie had met een commissaris-generaal van de Burundese politie. U stelt dat u vertelde dat I.(...) u uit de gevangenis hielp en dat u een liefdesrelatie met hem had. (CGVS p. 13.) U stelt dat men u confronteerde met het feit dat u in een militaire wagen de grens was overgestoken, dat u geholpen werd door uw vriend (n.v.d.r. I.(...)) en dat u niets gevaarlijks kon doen tegenover uw land (CGVS p. 14). Met andere woorden, u vertelde de waarheid over hoe u uit de gevangenis en over de grens ging in april 2018, aangezien dit overeenkomt met uw verklaringen over uw vertrek uit Burundi in april 2018 (CGVS p. 11, 12). Later in het gehoor stelt u echter dat u op 16 juni de waarheid vertelde over uw intieme relatie met die Burundese politiemans (n.v.d.r. I.(...)). Gevraagd of u dat eerder nog niet had gezegd, stelt u dat u had verteld dat u niets wist, dat u had verteld dat u naar Burundi ging om uw dochter te zien en dat u op de beschuldiging dat u in een militaire wagen zat, verklaarde had dat u een lift kreeg. (CGVS p. 15.) Dit is strijdig met uw eerdere verklaringen over wat u op 14 juni op het CID vertelde en wat hierboven reeds werd besproken.

Concluderend kan dus gesteld worden dat zowel uw verklaringen over de persoon van I.(...), als uw verklaringen over de opeenvolgende ondervragingen die zouden hebben plaatsgevonden omdat hij u over de grens hielp, geen stand houden en als ongeloofwaardig dienen te worden beoordeeld.

Bijgevolg kan evenmin worden aangenomen dat u door D. gevraagd werd om I.(...) te bespioneren (CGVS p. 16-18). Ten overvloed kan hieraan toegevoegd worden dat u met uw eigen paspoort de grens met Burundi overstak bij uw vertrek uit uw land op 5 juli 2018, hierbij werd uw paspoort gecontroleerd en afgestempeld (Zie kopie paspoort in het administratief dossier). Te meer omdat u beweert in de problemen te zijn gekomen omdat u in april 2018 aan de grens gezien werd in een militaire wagen (CGVS p. 14), kan niet worden aangenomen dat u, indien u werkelijk voor uw leven vreesde, uw eigen paspoort zou gebruiken om de grens over te steken.

Volgens uw eigen verklaringen en uit het administratief dossier blijkt dat u wist dat er grondige grenscontroles worden uitgevoerd (CGVS p. 14). Ook bij uw vertrek uit Burundi eind april 2018 werd uw paspoort immers afgestempeld bij het verlaten van Burundi en het binnenkomen van Rwanda. Dit gebeurde trouwens op 28 april (zie kopie paspoort), terwijl u verklaarde op 29 april door I.(...) naar de grens gebracht te zijn (CGVS p. 21).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

In uw dossier bevindt zich een kopie van uw eigen paspoort en van het paspoort waarmee u vanuit Nairobi verder reisde. Uw eigen paspoort toont uw identiteit aan. De stempels in uw paspoort werden hierboven reeds besproken. De informatie die uw advocaat voorlegt betreft algemene informatie over de huidige verstandhouding tussen Burundi en Rwanda. Deze informatie heeft geen betrekking op u persoonlijk en kan het gebrek aan geloofwaardigheid van uw asielrelaas dan ook niet herstellen. Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw identiteit en/of uw nationaliteit door valse informatie of valse documenten te verstrekken of door informatie of relevante documenten die een negatieve invloed op de beslissing hadden kunnen hebben, achter te houden, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.(...)"

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoekster benadrukt zij tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd alles zeer kort uit te leggen waarom zij niet kon terugkeren naar Rwanda, waardoor zij begreep dat zij enkel moest antwoorden op de vragen die haar werden gesteld en dit op beknopte wijze kan zij niet overtuigen. Tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken werden verzoekster verschillende open vragen gesteld, maar ook enkele bijvragen waarop zij steeds zeer beknopt antwoordde (stuk 14, Vragenlijst). Zo antwoordde verzoekster op de vraag of zij gearresteerd was geweest en in hechtenis was genomen enkel dat zij op 19 april 2018 in Burundi gearresteerd was en zeven dagen in voorarrest had gezeten omwille van het feit dat zij een Rwandees paspoort had en zich niet had geregistreerd. Ook wanneer de vraag werd gesteld wat zij vreest bij een terugkeer naar haar land van herkomst gaf verzoekster louter te kennen dat de Rwandese overheid haar verdenkt van samenwerking met het Burundese leger. Wanneer vervolgens wordt gevraagd waarom zij dit denkt en wordt gevraagd om kort een overzicht van alle feiten te geven die tot haar vlucht hebben geleid, vermeldt zij enkel als mogelijke hypothese haar relatie met een Burundese generaal. Bovendien wordt vastgesteld dat verzoekster wanneer zij uitdrukkelijk wordt gevraagd of zij naast de door haar aangehaalde problemen nog problemen heeft gehad met de autoriteiten, ontkennend antwoordde. Uit de vragenlijst blijkt dan ook dat verzoekster voldoende de kans gekregen heeft om de ondervragingen van het CID en hun verzoek om voor hen te spioneren te vermelden.

Er kan niet worden ingezien om welke reden verzoekster een dergelijk essentieel element niet heeft vermeld. Immers, van verzoekster, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat zij alle elementen ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de asielprocedure, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoekster worden verwacht dat zij een dermate essentieel element in haar asielrelaas zou vermelden. Het feit dat verzoekster het element waarop zij thans haar verzoek om internationale bescherming steunt niet bij aanvang van de asielprocedure vermeldt, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Hierbij komt nog de vaststelling dat zij voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde niet met zekerheid te weten verdacht te worden van samenwerken met het Burundese leger en dat het slechts een hypothese betreft, terwijl zij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dat men haar hier letterlijk van beschuldigde (stuk 7, Notities van het persoonlijk gehoor, p. 13, 15), hetgeen de ongeloofwaardigheid van verzoeksters relaas bevestigt.

Het betoog dat verzoekster ontwikkelt teneinde haar verklaringen omtrent de functie van I. te verschonen is slechts een post factum betoog.

Dat hij door iedereen "Général" genoemd werd, verklaart immers niet waarom verzoekster eerst stelde dat hij een soldaat is, meer bepaald een generaal om vervolgens over hem te spreken als een politiemann, wat later hem opnieuw als een soldaat te bestempelen om uiteindelijk te verklaren dat hij een politiecommissaris is. Wanneer er tijdens het gehoor gevraagd werd waarom er dan naar hem verwezen wordt als soldaat, stelt verzoekster het verschil tussen beide niet te kennen.

Het verweer dat het voor haar niet helemaal duidelijk is wat nu het verschil was tussen een soldaat en een agent omdat beiden bij de veiligheidsdiensten werken, is niet ernstig te noemen. Aangezien verzoekster werd gevraagd om terug te keren naar deze persoon en informatie van zijn computer te verzamelen, omdat hij voor de Geheime Dienst werkte, acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoekster het verschil niet weet tussen een soldaat en een politieagent en al zeker omdat zij beweerde er een relatie mee te hebben. Indien verzoekster zich daadwerkelijk in een dergelijke positie bevond, kan wel degelijk worden verwacht dat zij een duidelijk, eenduidig antwoord kan geven met betrekking tot de functie van I.. Dat zij dit niet relevant acht, overtuigt de Raad dan ook niet. De vaststelling dat uit de informatie die verzoekster aanhaalt in het verzoekschrift zou blijken dat de Burundese Inlichtingendienst ook wel bekend staat als "la Documentation", hetgeen in overeenstemming is met haar verklaringen, doet niets af aan de voorgaande vaststellingen met betrekking tot haar onwetendheid met betrekking tot de functie van I..

Waar verzoekster stelt te hebben verklaard dat zij driemaal bij het CID is geweest omdat zij bij haar laatste bezoek niet meer ondervraagd werd, kan zij evenmin overtuigen. Op het Commissariaatgeneraal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd haar de vraag gesteld hoe vaak zij in het totaal bij het CID geweest was (stuk 7, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Aangezien haar uitdrukkelijk werd gevraagd naar het totaal aantal bezoeken en geen onderscheid werd gemaakt tussen een algemeen bezoek en een bezoek met ondervraging, acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoekster haar vierde bezoek niet heeft meegeteld waar zij haar antwoord gaf in verband met het totaal aantal bezoeken aan het CID.

Verzoekster benadrukt in het verzoekschrift dat zij pas tijdens het derde gehoor op het CID heeft verklaard dat zij een liefdesrelatie had met I.. De Raad stelt vast dat dit niet in de notities van het persoonlijk onderhoud kan worden gelezen. Bij de verdere bespreking van de ondervraging op 14 juni op het CID antwoordde verzoekster tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers uitdrukkelijk waar zij aangaf dat door het CID werd gesteld dat zij in een militaire wagen (de wagen van I.) werd gezien dat "Ik zei dat die persoon mij hielp en dat hij mijn vriend was (...) men zei dat we moesten terugkomen op de 16e" (stuk 7, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Voorts worden er tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inderdaad vragen gesteld over haar opsluiting in Burundi, waarbij verzoekster te kennen gaf dat zij werd vrijgelaten en I. haar had geholpen. Wanneer haar vervolgens werd gevraagd of zij dit zo heeft verteld op het kantoor van het CID op 14 juni antwoordt zij bevestigend (stuk 7, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). Hoewel verzoekster thans aangeeft dat het haar niet duidelijk was naar wat precies werd verwezen, ziet de Raad niet in bij lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud wat er niet duidelijk zou kunnen zijn geweest. Overigens heeft verzoekster niet te kennen gegeven dat de vragen voor haar niet duidelijk waren; zij heeft de dossierbehandelaar op dit punt evenmin om nadere toelichting gevraagd.

Waar verzoekster erop wijst dat zij haar land niet is ontvlucht door de grens met Burundi over te steken, maar gevlucht is naar Oeganda dient te worden vastgesteld dat zij inderdaad gevlucht is naar Oeganda. Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat bij het verlaten van Rwanda haar paspoort werd gecontroleerd en afgestempeld. Aangezien verzoekster stelde dat zij de Rwandese autoriteiten vreest en er haar gevraagd werd om een persoon in Burundi te bespioneren kan niet worden ingezien waarom verzoekster bij het verlaten van Rwanda en dit dan nog via Oeganda gebruik maakte van haar eigen paspoort. De Raad acht het evenmin aannemelijk dat verzoekster indien zij daadwerkelijk voor haar leven zou vrezen, zij haar eigen paspoort zou gebruiken om het land te verlaten. Het betoog dat het weinig waarschijnlijk was dat zij al gesignaleerd was bij alle douaneautoriteiten omdat zij nog maar recent problemen had ondervonden is louter hypothetisch en verklaart het genomen risico niet.

Het verwijzen naar algemene informatie omtrent individuen die ervan verdacht worden om de openbare veiligheid in gevaar te brengen, naar algemene informatie omtrent het risico op vervolging voor personen die worden gelinkt aan de Burundese regering en naar algemene informatie omtrent de spanningen tussen Rwanda en Burundi volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke.

Waar verzoekster nog stelt dat zij niet uitvoerig werd gehoord over een aantal cruciale elementen, zijnde

haar eerste ontmoeting met I. en verdere relatie met hem, haar detentie in Burundi en haar ontmoetingen met de heer D., doet zij geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen. Op het einde van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoekster gevraagd of zij nog iets toe te voegen had aan haar relaas, maar zij verwees slechts naar haar eerdere verklaringen tijdens het gehoor (stuk 7, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 25). Ook in het verzoekschrift legt verzoekster niet uit op welke wijze deze elementen van invloed zouden kunnen zijn op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Waar verzoekster nog stelt dat zij de Belgische autoriteiten niet heeft willen misleiden en dat zij zich louter heeft willen verzekeren dat zij eerst veilig het land kon binnenkomen om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen en door het gebruik van de versnelde procedure haar verzoek op onzorgvuldige wijze werd beoordeeld, gaat zij eraan voorbij dat zij wel degelijk een vals paspoort aanbood aan de grens en dat haar authentiek paspoort slechts en dat haar authentiek paspoort slechts werd aangetroffen bij fouille (stuk 15, verslag Aanvraag Internationale bescherming).”.

2.3.7. De Raad stelt vast dat onderhavige verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt, gezien verzoekster slechts haar verklaringen herhaalt betreffende haar voorgehouden ondervragingen door de CID (*“Déclaration écrite demande multiple”* van 13 september 2018, punt 1.2, punt 5.2). De loutere volharding in haar reeds eerder aangehaalde asielmotieven kunnen voorgaande beoordelingen geenszins in een ander daglicht stellen. Integendeel verzoekster kan ter terechtzitting niet toelichten waarom een persoon zonder enige achtergrond zou worden gevorderd door de Rwandese CID te meer ook uit het CGVS-verhoor blijkt dat verzoekster niet in staat is geloofwaardige of eenduidige verklaringen af te leggen.

2.3.8. Wat betreft de nieuwe documenten die verzoekster aanbrengt ter ondersteuning van haar relaas – drie bij het CGVS voorgelegde kopieën van convocaties die overeenkomen met de data waarop zij verklaarde door de CID te zijn ondervraagd, en de bij haar verzoekschrift neergelegde asielaanvraag van haar broer in Oeganda – dient opgemerkt dat deze voorgaande appreciatie aangaande haar asielrelaas niet vermogen te tornen.

2.3.9. De drie bij het CGVS voorgelegde kopieën van convocaties die overeenkomen met de data waarop verzoekster verklaarde door de CID te zijn ondervraagd, kunnen geen afbreuk doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoeksters verklaringen aangaande de persoon van I. en haar ondervragingen op het CID tijdens haar persoonlijk onderhoud in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming. Verzoekster verklaarde deze convocaties op 12 september 2018 per e-mail te hebben verkregen van haar broer (*“Déclaration écrite demande multiple”* van 13 september 2018, punt 3.1). Zij voegde eraan toe dat ze deze niet eerder kon neerleggen omdat ze geen contact had met haar broer, die zich in Rwanda bevindt (*“Déclaration écrite demande multiple”* van 13 september 2018, punt 1.3). Indien mogelijk is dat verzoekster deze documenten rechtstreeks of onrechtstreeks via haar broer zou ontvangen hebben, dan is dit op zich geenszins een garantie dat deze stukken authentiek zijn, noch dat de inhoud ervan bewijskrachtig is. Dat verzoekster ook de originele stukken kan verkrijgen van de thans neergelegde fotokopieën doet daar geen afbreuk aan. Immers de Raad kan niet inzien waarom verzoeksters broer om redenen die verbonden zijn aan verzoeksters voorgehouden asielrelaas problemen zou hebben. Verzoekster gaat eraan voorbij dat haar asielrelaas dermate incoherent is dat het geheel verzonnen voorkomt.

2.3.10. De door verzoekster bij het verzoekschrift neergelegde asielaanvraag van haar broer in Oeganda vermeldt slechts dat een persoon van Rwandese nationaliteit met de naam M.M., met wie verzoekster overigens geen enkele band aantoonde, een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Oeganda. Dit document maakt geen enkele melding van de redenen van dit verzoek, noch dat deze persoon voorhoudt vervolgd te worden omwille van verzoeksters asielmotieven. Evenmin toont verzoekster aan dat deze M.M. daadwerkelijk de vluchtelingenstatus werd toegekend. Dit document – alsook de begeleidende fax en e-mail van het transitcentrum, eveneens neergelegd bij het verzoekschrift – kan de ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas evenmin herstellen.

2.3.11. Verzoeksters verklaring in het kader van onderhavig verzoek dat de vertaling zowel gedurende de interviews als tijdens de zitting bij de Raad in het kader van haar eerste verzoek *“niet goed”* was (*“Déclaration écrite demande multiple”* van 13 september 2018, punt 6), is laattijdig en niet op concrete wijze gemotiveerd. Indien verzoekster in de procedure in het kader van haar eerste verzoek werkelijk

een probleem ondervond met de tolken, zowel tijdens de interviews als ter terechtzitting, dan kan redelijkerwijs worden verwacht dat verzoekster hiervan melding zou maken. Het gegeven dat verzoekster hierover pas een opmerking maakt in het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming komt dan ook voor als een loutere *post factum* bewering. Verzoekster licht evenmin toe door welke concrete elementen er eventueel een misverstand zou gerezen zijn. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat er problemen waren met de tolk in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming. Integendeel verzoekster bevestigt haar asielmotieven en gaat eraan voorbij dat belangrijke tegenstrijdigheden te vinden zijn in de wisselende identificatie van de Burundese man die geen vertaling nodig hebben (politie, commissaris, generaal).

2.3.12. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.13. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.3.14. Er wordt geen gegronde middel aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

K. DECLERCK